

únor 2021

SENIORSKÉ OKÉNKO

POVZBUZENÍ NA ÚNOR

P. Mgr. Vítězslav Řehulka

Moji milí,

v únoru slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu. V chrámě se Svatá rodina setkává se Simeonem a Annou. Simeon chválí Hospodina a o Ježíši prohlašuje, že je světlo k osvětlení pohanů...

V životě prožíváme různé temnoty, které tak potřebují naplnit světlem. První rovina temnot je strach, úzkost nebo bolest a utrpení. Druhá rovina je temnota hříchu, temnota, která naplňuje naše srdce. A třetí temnota je temnota smrti, strach z nicotnosti, ze zániku.

Kristus je Světlo světa, který nezbavuje strachu a bolesti, ale dává tomu smysl, dokonce to povyšuje na sílu, která vykupuje tento zraněný svět. Kristus přináší světlo milosrdenství, které je silnější, než jakékoli zlo v našem životě. Bolest a tíha viny se proměňuje v radost a vděčnost odpuštění.

A smrt, kterou jsme chtěli vytěsnit ze svého života, se nám v tomto čase znovu přihlásila v podobě koronaviru. Cítíme se bezmocní a zranitelní. Ježíš nám říká: „Nebojte se! Já jsem smrt přemohl.“ Svatý Pavel se smrti vysmívá: „Smrti, kde je tvé vítězství ...?“ Ježíš přináší světlo života do temnoty smrti.

O Simeonovi se píše, že byl plný Ducha Sv. Prosme o tento dar, protože Duch Svatý je to Světlo, které rozráží jakoukoli temnotu. V evangeliu také slyšíme, že "Simeon jim požehnal". Žehnejme svým dětem, žehnejme svým vnoučatům, žehnejme nemocným! Požehnaní je „dotek Boží dobroty a síly.“

O Anně slyšíme, že sloužila Bohu posty a modlitbami. Jak velký dar modlitby skrze víru máme! Můžeme zhodnotit čas, který nám Bůh dává, když už nám tolik tělo ani hlava neslouží. Netrapme se tím, co nemůžeme, budme vděční za to, co zůstává. A dar modlitby není zrovna málo.

Simeon a Anna nás učí stárnout v trpělivosti, důvěře a pokoře. Budme svědky těchto cností, které dnešní svět potřebuje. Svět, který neumí čekat, který si zvyknul, že má všechno ve svých rukou, který pro samou pýchu a ješitnost nevidí, že může žít v temnotě a vůbec mu to nevádí... „Hospodin je mé světlo a má spása...“

K životu naplněnému Světlem a Pokojem žehná o. Vítězslav!

NA SLOVÍČKO

Miroslav Černý je jedním z našich předních textařů, zpěváků, recitátorů, producentů, dramaturgů, moderátorů a znalců country hudby u nás. Mimo jiné napsal krásný text, který, zdá se mi, může i vás inspirovat a je krásným komentářem k životu a službě každého jednoho z nás. Možná ani netušil, jak výstižně okomentoval také sv. Pavla a konkrétně jeho 12. a 13. kapitolu 1. listu Korintským, kde se píše, že každý člověk je originál skrze dary, které přijal od Pána. Každý tak může sloužit Kristu a jeho tělu tj. církvi. Posuďte sami:

Kluk a strom

Vyrůstali ruku v ruce, v jedné zahradě
Strom a malý, neposedný kluk
Strom znal všechna tajemství duše klukovské
A kluk - každý lístek, každou větev, každý suk
Tak šel život a oba byli šťastní
Strom měl toho kluka rád
Tak šel život a oba byli šťastní
Strom měl toho kluka rád
Přešlo pár let a kluk se přišel stromu ptát
"Chtěl bych si koupit nové hračky
Můžeš mi na ně dát?"
"Nemám peníze," řekl strom
"Jen listí, větve, a ovoce
Ale jablka si můžeš natrhat. A na trhu je prodat"

Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
A potom se dlouho, dlouho neviděli
Až jednou přišel kluk zpátky
"Teď už jsem velký muž
A potřebuji dům, veliký jako hrad"
"Nemohu ti dát dům" řekl strom
"Sám mám jenom zahradu
Ale z mých větví bys mohl postavit krásný srub
Můžeš si je vzít"
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
Rád, že má co dát.

Po čase se kluk přišel znovu poradit
"Uteklo mi slunce a chtěl bych je dohonit
Potřebuji loďku, ale nevím, kde ji vzít"
"Nemám nic než holý kmen" řekl strom
"Ale z něho by byl pěkný člun
Na něm bys mohl plout až tam, kde spí tvé slunce.
Můžeš si ho porazit."
Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
Uplynul téměř celý lidský věk
Strom i kluk zestárli
A přesto...
Když se kluk vrátil zpátky
Bylo všechno téměř stejné, jako dřív
"Už ti nemohu pomoci" řekl strom
"Ačkoli, věř mi, byl bych strašně rád
Ale jak vidíš, zůstal ze mne jenom starý pařez
Už ti opravdu nemám co dát"
"Nepotřebuji mnoho" zašeptal chlapec
"Jen tiché místo k odpočinku
Teď, když jsem u cíle"
"Dobrá" pravil strom
"Můj pařez je stále ještě pevný
Pojď, chlapče, posaď se! Posaď se
a odpočiň si chvíli"
Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
Rád, že má co dát
Kluk ho poslechl a strom byl šťastný
RÁD, ŽE MÁ CO DÁT...

Miroslav Černý

Myslím, že po přečtení těchto řádků se již nebudeš cítit zbytečný. V každé době máš co dát a pokud si myslíš, že na stáří je tomu jinak, pak vez, že se mýlíš. Určitě nemáš už tolik sil jako před půl stoletím, ale to se od tebe ani neočekává. Máš jiné dary, kterými můžeš druhé obohatit. Mohou to být tvoje životní zkušenosti, pokud ti slouží paměť, může to být trpělivost, se kterou snášíš nesnáze, může to být projev vděčnosti těm, kteří kolem tebe posluhují a konečně, může to být modlitba za ty, kteří ji nevnímají jako důležitou ve svém životě.

Není to pravda, že jsi jenom na obtíž a už nemáš co dát. Možná ten, kdo ti posluhuje, je unavený, ale rozhodně se nedá říct, že by nemohl být tebou obohacený. Jeden druhého obohacujeme a to v každé době. Vždy máme co dát. I tehdy, když jsme nemohoucí.

V textu se mi také nesmírně líbí, že ani jeden si službu nenárokuje, ale naopak: služba se děje svobodně s ochotou a jeden za druhého je vděčný. Vděčnost je jádrem vztahů a pravého bohatství.

P. Jan Szkandera

KDYBYCH BYL/A KVĚTINOU

ANEB - PO KRÁSÁCH STVOŘENÉHO

SNĚŽENKA - PODSNĚŽNÍK

Sněženky patří mezi nejdrobnější květiny, ale jejich síla a odolnost je až neuvěřitelná. Mnohdy jim stačí jen pár teplejších dnů uprostřed zimy a už se probudí k životu. I letos už u nás dokázaly vykvést na několika místech. Sněženky patří do čeledi amarylkovitých a existují asi ve dvaceti botanických druzích, z nichž pouze jeden, Sněženka podsněžník (*Galanthus nivalis*), má svůj domov v našich krajích. Na druhou stranu na mnoha místech roste jediné díky tomu, že se dokázala sama rozmnožit na zahradách a dále zplaněla, až máme pocit, že je v našich lesích doma.

Sněženka má podzemní cibulku, ze které vyrůstají dva čárkovité listy a jeden stvol s jedním květem. Květ je složen ze tří vnějších a tří vnitřních, bílých okvětních lístků. Vykvétá většinou v únoru až březnu, ale dokáže se objevit i dříve; naopak v tuhých zimách kvete až v dubnu. Sněženka roste v lužních lesích a ač se vyskytuje téměř po celé Evropě kromě nejsevernějších krajů, nejhojněji ji najdeme na jihovýchodě Evropy, naopak směrem severozápadním se její výskyt snižuje.

U nás je velmi oblíbená čemeřice černá (*Helleborus niger*), která pochází z východních Alp a z Balkánu. Svě jméno získala nikoli podle barvy květu (kvete bíle, občas s narůžovělým nádechem, a když odkvete, zezelená), ale podle černé barvy oddenku. Její květy patří ke skutečným otužilcům a bez problémů kvete i v době, kdy zahradu ještě pokrývá sníh, většinou v lednu.

Nejzajímavější je vztah Britů ke sněženkám. Ač se ve Velké Británii sněženky nikdy přirozeně nevyskytovaly, tuto část Evropy si zcela podmanily. Dostaly se sem patrně v 16. století, ale ve století 19. se staly nejoblíbenějšími jarními květinami, dokonce více než tulipány a narcisy. Odstíny zelené barvy na skvrnách bílého kvítku a jejich tvar zaujaly Brity až nepochopitelně. Toto okouzlení sněženkami přetrvává ve Velké Británii až do současnosti a počet kultivarů sněženek se prý rozrostl na neuvěřitelné 2 000. Cena za takovou unikátní krásku, jakou je *Galanthus woronovii* 'Elizabeth Harrison' s unikátně žlutým semeníkem (u ostatních je semeník zelený), se vyšplhala v přepočtu na 22 tisíc korun.

ČEMEŘICE

Krásné květy i listy čemeřice zdobí zimní a jarní zahrady od ledna až do konce května. Květy čemeřic mohou být bílé, růžové, purpurové i zelené. Rozvíjejí se už v zimě a časném předjaří a udržují si svůj půvab ještě dlouho po odkvětu, protože neopadávají, jen postupně zezelenají a ve středu vytvářejí tobolky plodů. Pěstování čemeřic není náročné. Ale jsou jedovaté a kdysi bývaly oblíbenou léčivou bylinou.

Čemeřice (*Helleborus*) jsou podle druhu 30 až 60 centimetrů vysoké trvalky pocházející z oblastí jižní, východní a západní Evropy. Řadí se do čeledi pryskyřníkovitých (*Ranunculaceae*). Listy mají čemeřice tuhé, tmavě zelené, dlouze řapíkaté, dlanitě se dělí a na okrajích listů jsou zubaté.

Něžně barevné květy jsou velice zajímavé tím, že stačí, aby se v zimě jen na několik dnů oteplilo – a hned rozkvetou. Když se zase ochladí, zkroutí se a čekají na další vlnu tepla, aby se opět nepoškozené předvedly světu v celé své kráse. Díky době kvetení si vysloužily přezdívku zimní královny nebo vánoční či postní růže. Na zahradách se nejvíce pěstují botanické druhy čemeřic a takzvaná čemeřice zahradní. Toto pojmenování zahrnuje mnoho zajímavých hybridů, zpravidla kříženců čemeřice východní s dalšími druhy. Čemeřice jsou totiž schopny se snadno mezi sebou křížit, a proto vzniká velké množství různých odchylek a variací, mnohdy velmi atraktivního vzhledu.

DOBŘE ZDRAVÍ SE NEDÁ UDRŽET

Pokroky v lékařské vědě nám zlepšují zdraví, a tedy i možnosti, jaké máme ve stáří. Je nepopiratelný fakt, že dnes se mnoho starých lidí těší dobrému zdraví. Mohou ještě podnikat dlouhé výlety, dokonce zlézat vysoké hory. Kdo je natolik zdravý a ještě plný sil, měl by za to být vděčný a dobrého zdraví si užívat. Mnozí lidé mají ve stáří dokonce méně problémů než dříve s běžnými neduhy, jako je třeba nachlazení nebo chřipka. Nalezli si vhodný způsob života a žijí harmonicky a v klidu. Nejsou už vystaveni stresu, a tak nemají ani nemoci pro stres typické.

Kdo se i ve stáří může těšit dobrému zdraví, měl by Bohu děkovat, že mu daroval stáří bez větších zdravotních problémů. Nikdo však nemůže najisto počítat s tím, že to tak bude vždycky. Někdy se mohou dostavit potíže stáří. Člověk by je však neměl přivolávat tím, že o nich bude mluvit. Tak si počíná jen ten, kdo je nevěšmavý k varovným signálům těla. Kdo je vděčný za vlastní zdraví, uvědomuje si i to, že je to dar, který si nemůžeme udržet a který nám může být někdy odebrán. Neměli bychom to chápat úzkostlivě a fatalisticky, ale střízlivě s tím počítat.

Jedna osmdesátiletá žena mi vyprávěla, že dosud nikdy nebyla v takové harmonii se sebou jako teď, když je jí osmdesát. Avšak o dva roky později nastaly zdravotní problémy a pak už nebylo tak jednoduché je přijmout. Nemůžeme si vybírat, kdy se ohlásí zdravotní potíže. Máme být vděční za to, že jsme dosud zdraví, ale měli bychom to přijímat jako dar Boží, a ne jako něco, co si sami můžeme udržet. Jednou to přece může být jiné. Nemůžeme si sami zvolit, jak na nás dolehnou potíže, zda náhle, nebo pozvolna, zda povedou k dlouhému churavění, nebo k náhlé smrti. Jen je třeba být připraven na to, co život přináší.

**Z knihy Anselma Grüna:
Život je teď**

Starý člověk má důležitý úkol smířit se se svými nemocemi. Jednoho dne už nebude možné naši nemoc vyléčit. Někteří lidé se snaží ji vytěsnit a navenek vypadat zdravě a plni síly. Nemoc rozbíjí představu o mně samém. Já však nejsem pouze silný a zdravý. Mé pravé já se nachází mimo kategorie zdraví a nemoci. Nemoc mě tak vyzývá, abych rázně skoncoval s dosavadními představami, jaké o sobě mám, a abych se otevřel svému pravému já, vnitřnímu jádru, jež není zasaženo nemocí. A nemoc je výzva, abychom ve svém nitru přijali Boha. Z mé tváře už nevyzařuje má síla, nýbrž mírnost a milosrdenství Boží.

To je ten pravý cíl. Cesta k němu však není snadná. Když bolesti nepolevují, není snadné se s nimi smířit. Není však jiné cesty. Pokud se nesmírím se svými bolestmi, pokud je nepřijmu, budu se cítit jako poražený, protože veškerá medicína a léčebná opatření nepomáhají bolesti odstranit. A na bolesti nedbat taky nepomáhá. Stavět se k bolesti přátelsky pro mne znamená se do ní jakoby vcítit. Bolí to, ale snažím se nemocí projít. Pak tuším, že na dně bolesti je pokoj. Bolest mě tak vede do mého nitra, kde ve mně přebývá Bůh, kde jsem zdravý a nerozpolcený, kde jsem bez bolesti a naplněn Boží láskou a laskavostí. Bolest mě nutí zůstat u sebe a vstupovat do oblasti mimo bolest. Bolest mě trvale nabádá, abych ji překročil a vstoupil do prostoru v samém nitru své duše, kde už není bolesti. Není to snadné. Neměli bychom snášet bolesti nad své síly, ale využívat prostředků, jež nám nabízí dnešní paliativní medicína.

KRÁSY ČESKA, MORAVY, SLEZSKA, a tentokrát i VALAŠSKA - VLÁRSKÝ PRŮSMYK

O prázdninách jsme navštívili zajímavé místo, kterým jsme dosud několikrát projížděli. Údolím, nad kterým se zvedají nádherné kopce, projedete z Moravy (ještě lépe z Valašska) na Slovensko, ani si nevšimnete, jak.

Údolí řeky Vlára tvoří přirozené dopravní spojení mezi Povážím a Pomoravím. Jako obchodní stezka bylo využíváno již od doby bronzové, využívali ji také Římané (což dokladuje nález římských mincí v průsmyku). Jedno rameno vedlo údolím řeky Olšavy směrem na Uherský Brod, druhé údolím říčky Brumovky na Valašské Klobouky a dále na Valašsko. Další přechod přes Bílé Karpaty umožňoval například průsmyk ve Starém Hrozenkově, kudy vedla tzv. Uherská stezka. Je logické, že stezky sloužily i jako přístupová cesta pro vpády vojsk od jihovýchodu, především Uhrů, Tatarů a Turků. Na nedalekém výběžku stojí zřícenina hradu Brumov, který sloužil právě k ostraze Vlárského průsmyku.

Vznik Vlárského průsmyku je příkladem tzv. pirátství vodních toků, kdy říčka Vlára působením eroze prořízla hřeben Bílých Karpat a rozšířila tak povodí Váhu na úkor povodí Moravy. Po pravém boku údolí se vypíná vrch Čaganov (575 m n. m.), na levé straně vystupují vrchy Okrouhlá (654 m n. m.) a Kalínka (493 m n. m.), mezi nimiž, prakticky na státní hranici, ústí do Vlára potok Vlárka. Stanice Vlárský průsmyk je poslední zastávkou na českém území. Stojí nedaleko zaniklé středověké vsi Vlár. Kousek od nádraží se nachází malý kamenný památník a informační panel připomínající zrod Vlárské dráhy.

Červená turistická stezka podél říčky Vlárky vás zavede k zaniklé sklárně a dělnické kolonii Sidonie, které tvoří památkovou zónu.

Až v 18. století se majitel brumovského panství uherský šlechtic Jan Křitel Illésházy rozhodl hospodářsky využít hustých lesů v údolí na uherské hranici a založil zde roku 1788 sklárnu. Tu pojmenoval po své manželce Sidonii hraběnce Bathyány: Svatá Sidonie. S provozem huti byla následně po více než století spjata i existence osady, jelikož většina místních obyvatel ve sklárně pracovala. Slabý odbyt skla během hospodářské krize vyústil v definitivní uzavření skláren v roce 1932. Místní lidé tak přišli o hlavní zdroj obživy a museli si hledat práci jinde, což způsobilo postupný úbytek obyvatel osady. Dnes zde sídlí původní obyvatelé i lidé, kteří domy využívají k rekreačním účelům.

společná chlebová pec

POSELSTVÍ MATOUŠOVA EVANGELIA

PODOBENSTVÍ O SVATEBNÍ HOSTINĚ MT 22, 1-14

Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu a nechal svolat hosty na svatbu. Historické spisy dokazují, že bylo zvykem hosty předběžně pozvat a oni na toto pozvání postupně odpovídali. Hosté z podobenství očividně na první pozvání účasti potvrdili, ale pak odmítli přijít. Odmítnout první pozvání se považovalo za nezdvořilé a urážlivé. Odmítnutí po předchozím potvrzení účasti by nebyla žádná náhoda, ale úmyslná urážka a zrada. Toto první pozvání na hostinu je shrnutím života proroků a Jana Křtitele, kteří připravovali vyvolený národ na příchod Mesiáše. Oni však toto pozvání nepřijali.

Poslal znovu jiné služebníky. Je překvapivé, že šlechtný král nereaguje trestem, ale opakovaným pozváním. Ti, kdo připravovali jídlo, nemohli přesně stanovit, kdy bude hotové. Hostům se vzkázalo, až bylo vše připravené. Co přesně znamená toto druhé pozvání? Druhé poslání k Izraeli je vysláním apoštolů po Veli-konocích.

Jděte na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete. Svatba králova syna se připravovala ve velkém a pro syna by bylo hanbou nemít na ni žádné hosty. Proto král zvolí nouzové řešení a pozve obyčejné poddané. Učedníci nejsou pozváni na křižovatky silnic, ale na nejvzdálenější místo každé ulice, až do nejzazších končin země (Sk 1,18). Pozváni jsou všichni bez rozdílu. Nezáleží na rase, pohlaví a na příslušnosti k nějakému národu. Pozváni jsou malí i velcí, vzdělaní i prostí, prostě všichni.

komentáře k evangeliím:

P. ThLic. Marek Kozák, Ph. D.
(redakčně kráceno)

Král nás oslovuje **“příteli”**, protože mu na nás záleží. Svatební šaty patří tomu, kdo si přizná, že je hříšník a přijme pozvání k obrácení. Patří tomu, kdo ví, že mu bylo odpuštěno a žije z tohoto odpuštění. Jenom ten, kdo si přizná svou neplodnost, tak přináší ovoce, protože zná lásku, kterou je milován, a jí může milovat sebe, druhého i samotného Boha. “To jsou ty svatební šaty, které nás oblékají v Krista” (srov. Gal 3,27 a Řím 13,14).

Každý den zveš mě na hostinu
a já si roucho oblékám
Ty máš ho pro mě připravené
ale já křičím: “Ne, já sám!”
Tvá láska už vše připravila
Beránek krví vykoupil
Stačí si roucho vyprat v krvi
Přijímat lásku ze všech sil
A ze všech sil dál také dávat
vše dobré, co jsi přichystal
A zvat na svatbu všechny lidi
A předávat tvou lásku dál

ODMÍTNUTÉ SVATEBNÍ ROUCHO

foto: Miroslav Pawelek

V Ježíšově vyprávění o králi, který vystrojil nádhernou hostinu pro svého syna, se už dostáváme k jeho vyvrcholení. Hodovní síň je plná hostů a fanfáry oznamují panovníkův příchod. Všichni povstávají, aby se mu poklonili.

Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot, tam bude pláč a skřípění zubů“. Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.

Mezi svatebčany je host, který nemá roucho vhodné pro tuto slavnost. Vzhledem k tomu, jací hosté přišli, bychom se mohli divit, že je tam takový člověk jen jeden. To je ale naše posuzování, které vychází z naší současné zkušenosti. Představujeme si naše bezdomovce, kteří by na svatbě určitě také neunikli nejen pozornému oku, ale i našemu čichu.

Tam to bylo jinak. Umím si přestavit, jak se pozvaní chudáci snažili na tuto hostinu připravit. Měli jen jedno oblečení a tak se ho cestou pokusili vyprat v některé řece. Tak, aby byli alespoň čistí, když už nemají honosné oblečení. Po příchodu do královského paláce je čekalo překvapení. Každý host dostal nádherné roucho. Když si ho oblékli, nikdo by nepoznal, že nepatří do královské rodiny. Všichni tím byli nadšeni a rádi své hadry vyměnili za královský šat.

Byl tam ale jeden člověk, který nadšený nebyl. Měl pocit, že jeho roucho je stejně kvalitní, jako to královské, a tak ho odmítnul. Podařilo se mu projít dovnitř a teď spokojeně čekal na příchod krále. Očekával, že ho král pochválí za to, kolik kvůli svatbě jeho syna investoval do svého oblečení.

Ježíšovo vyprávění mi připomnělo příběh, který popsal prorok Zachariáš: Potom mi ukázal velekněze Jošuu, jak stojí před Hospodinovým poslem, a po pravici mu stál satan, aby proti němu vznesl žalobu. Hospodin však satanovi řekl: „Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?“ Jošua totiž, jak stál před poslem, byl oblečen do špinavého šatu. A Hospodin se obrátil k těm, kteří tu před ním stáli: „Svlékněte z něho ten špinavý šat.“ Jemu pak řekl: „Pohled, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha.“ Řekl jsem: „Vstavte mu na hlavu čistý turban.“ Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu šat. Hospodinův posel stál při tom. (srov. Zachariáš 3, 1 – 5) Farizeové a zákoníci, kterým Ježíš vyprávěl tento příběh, spoléhali na své zásluhy. Měli pocit, že jejich pobyt v nebi bude pro Boha poctou. Když je Ježíš vyvedl z omylu, jejich nenávisť vůči němu ještě vzrostla.

Tak jako hosté dostali při vstupu na hostinu krásný královský plášť, dostaneme i my při vzkříšení nádherné šaty. Bůh nás oblékne do své spravedlnosti. Naší povaze dodá to, co jí ještě schází k dokonalosti. Naše nové tělo už nebude podléhat stárí.

CO NÁS ČEKÁ V ÚNORU?

AKADEMIE PRO TŘETÍ VĚK

11. 2. od 9 hodin

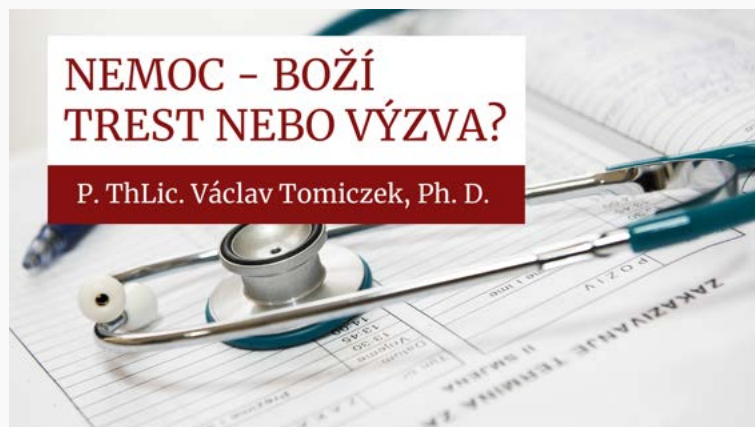
virtuální přenos

téma: **Nemoc - Boží trest nebo výzva?**

lektoruje: **P. ThLic. Václav Tomiczek, Ph. D.**

Odkaz na vyžádání na adrese seniori@doo.cz,

nebo zde: <http://bit.ly/Nemoc>

DUCHOVNÍ OBNOVA

25. 2. od 9 hodin

virtuální přenos

povede: **P. Ing. Mgr. Jan Slavík,**

ředitel Diecézního centra pro mládež

Odkaz na vyžádání na adrese seniori@doo.cz,

nebo zde: <http://bit.ly/obnovaSeniori>

CO NÁS ČEKÁ V BŘEZNU?

AKADEMIE PRO TŘETÍ VĚK

11. 3. 2021 od 9 hodin

virtuální přenos

SÍLA A UŽITEK LÉČIVÝCH ROSTLIN

lektor: **Ing. Roman Pavela, Ph.D.**

O konání akcí se informujte na:

734 876 497 nebo 736 185 701

www.doo.cz/pastoraeni-aktivity/seniori/

SENIORSKÉ OKÉNKO

redakce:

Bc. Lenka Putzlacherová

Mgr. Ludmila Kaňoková

Vojtěch Orlík

Měsíčník **Seniorské okénko** vychází pouze **ve formátu PDF dokumentu.**

Objednat si jej můžete na adrese:

seniori@doo.cz

Nemáte-li vlastní email, můžete poprosit někoho ze svých blízkých o objednání na jeho mailovou adresu.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Centrum pro rodinu a sociální péči z. s.